

Страни в главното производство

Жалбоподател: Boston Scientific Medizintechnik GmbH

Ответници: AOK Sachsen-Anhalt (C-503/13), Betriebskrankenkasse RWE (C-504/13)

Диспозитив

- 1) Член 6, параграф 1 от Директива 85/374/ЕИО на Съвета от 25 юли 1985 година за сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно отговорността за вреди, причинени от дефект на стока, трябва да се тълкува в смисъл, че констатирането на потенциален дефект на стоки, принадлежащи към една и съща група или към една и съща серия на производство, като кардиостимулаторите и имплантируемите автоматични дефибрилатори, позволява подобна стока да се квалифицира като дефектна, без да е необходимо конкретно установяване на посочения дефект в нея.
- 2) Член 1 и член 9, първа алинея, буква а) от Директива 85/374 трябва да се тълкуват в смисъл, че вредата, причинена от хирургическа операция за заетата на дефектна стока, като кардиостимулатор или имплантируем автоматичен дефибрилатор, представлява „причиняване на смърт или телесна повреда“, за която носи отговорност производителят, когато тази операция е необходима, за да се отстрани дефектът на разглежданата стока. Запитващата юрисдикция е длъжна да провери дали това условие е изпълнено в делата по главните производства.

⁽¹⁾ ОВ С 352, 30.11.2013 г.

Решение на Съда (голям състав) от 24 февруари 2015 г. (преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden — Pays-Bas) — C.G. Sopora/Staatssecretaris van Financiën

(Дело C-512/13) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Свободно движение на работници — Член 45 ДФЕС — Равно третиране на всички чуждестранни работници — Данъчно предимство, състоящо се в необлагане на заплащана от работодателя надбавка — Предимство с фиксиран размер — Работници от държава членка, различна от държавата членка по местоработата ил — Условие да са живели на определено разстояние от държавата членка по местоработата)

(2015/C 138/12)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: C.G. Sopora

Ответник: Staatssecretaris van Financiën

Диспозитив

Член 45 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, с която държава членка предоставя на работниците, които, преди да работят на нейна територия, са живели в друга държава членка, данъчно предимство, състоящо се във фиксирано по размер — до 30 % от данъчната основа — освобождаване от облагане за надбавка за екстраитериториални разходи, при условие че тези работници са живели на повече от 150 километра от нейната граница, освен ако тези ограничения са така определени, че това необлагане системно води до явно свръхкомпенсиране на реално направените екстраитериториални разходи, което следва да се провери от запитващата юрисдикция.

⁽¹⁾ ОВ С 367, 14.12.2013 г.

Решение на Съда (седми състав) от 26 февруари 2015 г. (преюдициално запитване от Østre Landsret — Дания) — Ingeniørforeningen i Danmark, от името на Poul Landin/Tekniq, от името на ENCO A/S — VVS

(Дело C-515/13) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Социална политика — Директива 2000/78/ЕО — Равно третиране в областта на заетостта и професиите — Член 2, параграф 1 и параграф 2, буква а) — Член 6, параграф 1 — Разлика в третирането на основание възраст — Национална правна уредба, съгласно която не се изплаща обезщетение при уволнение на работниците, които към момента на прекратяване на трудовото и/п правоотношение имат право на пенсия по общата пенсионноосигурителна схема)

(2015/С 138/13)

Език на производството: датски

Запитваща юрисдикция

Østre Landsret

Страни в главното производство

Ищец: Ingeniørforeningen i Danmark, от името на Poul Landin Poul Landin

Ответник: Tekniq, от името на ENCO A/S — VVS

Диспозитив

Член 2, параграф 1 и параграф 2, буква а) и член 6, параграф 1 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба като приложимата в главното производство, съгласно която при уволнение на работници и служители, работили непрекъснато в едно и също предприятие в продължение на 12, 15 или 18 години, към момента на прекратяване на трудовото правоотношение работодателят е длъжен да заплати обезщетение съответно в размер на една, две или три месечни заплати, но не дължи това обезщетение, когато към момента на прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на пенсия по общата пенсионноосигурителна схема, доколкото тази уредба, от една страна, е обективно и обосновано оправдана от законосъобразна цел на политиката по заетостта и трудовия пазар и от друга, съставлява подходящо и необходимо средство за постигане на тази цел. Запитващата юрисдикция следва да се увери, че това е така.

⁽¹⁾ ОВ С 359, 7.12.2013 г.